

Elvira Lindo
**MANOLİTO
TATİLDE SIKILIYOR**

3

Çeviren: Pınar Savaş

Resimleyen: Emilio Urberuaga

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Elvira Lindo
MANOLİTO
TATİLDE SIKILIYOR

Çeviren: Pınar Savaş ■ Resimleyen: Emilio Urberuaga

Yayın Yönetmeni: Samiye Öz
Yayın Koordinatörü: İpek Gür
İç ve Kapak Tasarım: Gözde Bitir S.
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Ebru Akkaş
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaası

1. Basım: 2003

3. Basım: Ekim 2010

ISBN 978-975-07-0201-3

iCómo molo!, Elvira Lindo

© Elvira Lindo, 1996

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2003

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları

Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak

kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın

hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

Elvira Lindo

BENİM ADIM MANOLİTO

MANOLİTO EVİNDEN AYRILIYOR

MANOLİTO GÜLMekten KIRILIYOR

MANOLİTO HUYSUZLUK YAPIYOR

MANOLİTO KARDEŞİYLE KALİYOR

yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitaplarıdır.

İspanyol yazar *Elvira Lindo*, 1962 yılı, Cadiz kenti doğumlu. Ünlü yazar *Antonio Muñoz Molina*'nin karısı. Gazetelerde, dergilerde sinema ve edebiyat üzerine yazılar yazıyor. Altı kitaptan oluşan *Manolito* adlı çocuk kitapları dizisi İspanya'da büyük başarı kazandıktan sonra, pek çok dünya diline çevrildi ve *Goscinny*'nin *Le Petit Nicolas* (*Pıtırıcık - Can Çocuk Yayınları*) adlı dizisi kadar sükses yaparak çocuk klasikleri arasında yerini aldı. *Manolito*'nun serüvenleri daha sonra sinema filmi, TV dizisi ve radyo skesine de dönüştürüldü. Film 2000 yılı Berlin Film Festivali'nde mansiyon aldı.

MANOLİTO TATİLDE SIKILIYOR

3

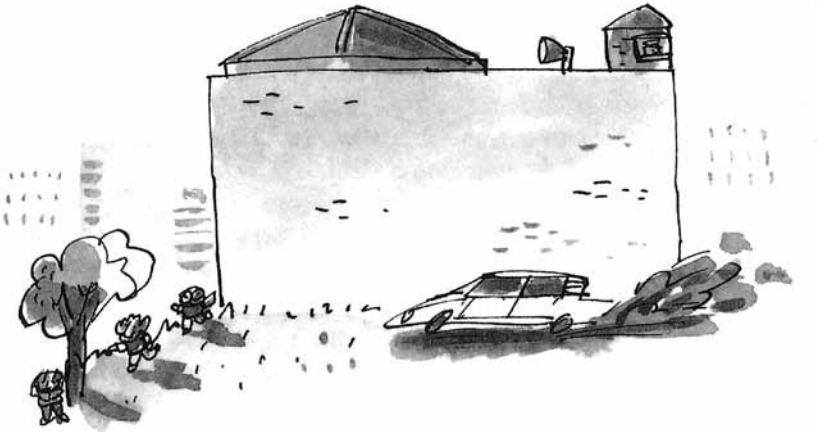
İçindekiler

- Geçen Gün, 7
Tıpkı Milyonerler Gibi!, 13
Zevzek Püskül, 22
Yaşam ya da Ölüm, 36
Kurşun Batar, 47
Bırakın da Dans Edeyim!, 56
Deniz kızlarının Düşünü Görmek, 66
Ömür Boyu Arkadaşım Minik, 77
Kepçe'nin Dönüşü, 88
Kokuşmuş Bir Kıskançlık Duygusu, 99
Kepçe'nin Gözyaşları, 109
Yaşam Zordur, 118

Geçen Gün

Geçen gün mahallemizdeki hapisanenin yanındaki arsada kovalamaca oynarken arabanın biri öyle bir fren yaptı ki dört tekerleğiyle birlikte birden kayıverdi. Böyle bir durumda her normal insan ne düşünürse ben de onu düşündüm elbette: Birileri, bizi kaçırmaya, soymaya ya da kimseye bir şey söylemeyelim diye elimize para vermeye gelmişlerdi! Ben

hemen Şapşaliko'nun arkasına saklandım. Benim canım o kadar tatlıdır ki güç bir durumda kalınca kendi postumu kurtarmak için harikalar yaratabilirim. Arabayı görünce hepimiz donduk kaldık: Yavşak, Bilgiç, Ukalâ, Kepçe... Yalnızca Şapşaliko'nun emziğinin sesi duyuluyordu: "Cok... Cok... Cok..." Sinirleri gerildiği zaman emziğini daha da hızlı emer.

Tekerleklerin kaldırdığı tozun arasından arabadan inmek üzere olan bir cüce gördüğümüzü sandık. Gözlerimizin fal taşı gibi açıldığını anlaman zor olmaz herhalde! Toz bulutunun arasından sıyrıldığında, gördüğümüz şeyin cüce değil de bir çocuk olduğunu fark ettik. O da apışıp kaldı. Ardından babası olması gereken bir adam arabadan çıkıp:

"Çabuk ol, sabahtan beri arayıp duruyoruz, şimdi de öylece orada dikiliyorsun!" dedi.

Kimi arıyorlardı? Sonunda çocuğun dili çözüldü:
"Dörtgöz Manolito'yu arıyorum!"

Bütün arkadaşlarım beni gösterdiler. Şapşaliko da emziğini ağzından çıkartarak beni işaret etti. Onların da tıpkı benim gibi canları tatlı; işe yarayacağını bilseler, en yakın arkadaşlarını, hatta kardeşlerini bile bir yabancıya teslim etmekten çekinmezler. Ben de öyle yapardım. Bu birbirimizi sevmemizden değil, canımızı fazla sevmemizden kaynaklanıyor.

Dörtgöz Manolito'nun ben olduğum kesindi; çünkü arkadaşlarımın arasında başka gözlüklü yok.

Çocuk, cebinden bir kâğıt çıkartarak, “Benim *Adım Manolito*'yu okudum, bazı sorularım var,” dedi.

Soruları şunlardı:

1. Neden Şapşaliko'ya “Şapşaliko” diyorsun?
2. Ne zamandan beri gözlük takıyorsun?
3. Neden kimse seni Yavşak'a karşı korumuyor?
4. Kepçe Kulak'ın gerçek adı ne?
5. Neden parka bazen “idamlık ağaç parkı” diyorsun?
6. Neden Püskül'ün kocası *Bambi* yedek baban? Neden *Püskül Hanım* sizin evin içişlerine bu kadar çok karışıyor?
7. Neden *Pasaklı*'ya “kirli donlu” da diyorsun?
8. O zengin adamın oğlu, şu sosis fabrikası olan, senin okulunda mı?
9. *Kepçe* en iyi arkadaşınsa neden onun “hain bir domuz” olduğunu söylüyorsun?
10. Şu etkisini sonradan gösteren şamarın nasıl bir şey olduğunu adam gibi açıklar mısın?
11. *Deden* takma dişlerini ilk ne zaman aldı?
12. *Şişko* nasıl oldu da zayıfladı?
13. Neden baban hiçbir zaman evde değil?
14. *Püskül Hanım*, köpeği *Bobi*'yi satın mı almış, çöplüğün birinde mi bulmuş?

Devam etmiyorum; çünkü çocuğun buna benzer

en az elli sorusu vardı. Çocuk başka bir mahallede yaşıyordu ve buraya beni bulup kafasındaki korkunç kuşkuları dağıtmaya gelmişti yalnızca. Bir de bizim mahallede yaşayan bir amcası vardı. Ona kitabımın ilk cildini okumasını söyledim, üçüncüsünü de okuyabilirdi elbette. Ayrıca bazı sorularına ben bile yanıt veremezdim: Örneğin *Pasaklı*'nın kirli donları. Buna bilim insanları bile bir yanıt veremezdi. Tarihte ilk kez bir olayda başrolde olduğum için hasetinden çatlayan *Yavşak*, çocuğa:

"Kimse şu *Manolito*'nun kitaplarını okumak zorunda değil, her gün ben kendisine zor katlanıyorum zaten," dedi.

Çocuk,

"Sen *Yavşak* mısın?" diye sordu.

Aklını kullanarak söylenenleri birbirine bağlamakta biraz yavaş olan *Kepçe*:

"Nasıl bildin?" diye sordu.

"Sen de *Kepçe*'sin!"

"Bu çocuk büyücü müdür, nedir?" dedi *Kepçe*.

Korkarım kendisine neden "*Kepçe*" dediğimizi hâlâ anlamıyor.

Gizemli çocuk:

"Şu çizgili gömlek giyen de *Ukalâ* olmalı," dedi.

Hayranlıktan ağzı açık kalan *Şapşaliko*'nun emziği yere düştü. Alıp pantolonuma sürterek temizledim, sonra gene ağzına tıktım.

"Bu da kardeşin, Şap..."

“Şapşı!” diye sözünü kesti *Şapşaliko*.

“*Şapşaliko* denmesi hoşuna gider, ben onun hem abisi hem de lideriyim.”

“Peki, bu kim?”

“*Minik*. Yeni arkadaşım. Bu yeni kitapta onun hakkında da bir bölüm var.”

Bilgiç:

“*Minik* hep en son gelir ve hepimizden çok dışarı çıkar,” dedi.

Büyücü çocuk, *Bilgiç*'in kim olduğunu da bildi. Dedemi tanımaktan çok hoşlanacağını söyledi. *Dedem* yazdığım kadar şeker miymiş, *Bambi*'nin peruğu çok belli oluyor muymuş, *Püskül Hanım* ile köpeği *Bobi* birbirlerine gerçekten bir su damlası kadar benziyorlar mıymış; benim annemin attığı tokatlar onun annesininkilerden daha sıkı mıymış gerçekten de; ama en çok geceleyin, farları açıkken babamın kamyonuna binip korna çalmak istiyormuş, bu üç kilo altın değerinde bir deneyimmiş.

Ama gizemli çocuğun babası birden arabadan bağırarak geç olduğunu söyledi. Çocuk gitmeden önce bana:

“Bir sonraki kitapta herkesin adının olduğu bir liste yaparsan kimin kim olduğu daha rahat anlaşılır, hoşçakal!” dedi.

Babası tozu dumana katarak tekrar arabayı üzerimize sürdü. Gizemli arkadaşımız toz bulutu arasında arabaya bindi ve araba öyle çabuk gözden

kayboldu ki bir an için gördüğümüzün gerçek olmadığını, şu bizim mahallede ikide bir anlatılan doğüstü olaylardan biriyle, bir hayaletle karşı karşıya kaldığımızı sandık.

Bu gizemli çocuk sayesinde adlarını bilmesem, yüzlerini görmemiş olsam da kitaplarımı yazmaya başladığımdan beri pek çok yeni arkadaş edindiğimi öğrendim.

Çocuğun dediği gibi bir liste yaptım. *Ukalâ* da bana yardım etti, buna “soyağacı” dendiğini söyledi. Krallar, kraliçeler ya da tarihteki önemli kişiler için yapılmış.

Bu soyağacında boş bir yer var: Senin için. İstersen içine resmini çizebilir ya da küçük bir fotoğrafını yapıştırabilirsin. Sloganım şu: En iyi arkadaşlar henüz tanışmadıklarıdır.

Tıpkı Milyonerler Gibi

Yıl sonunda elimde karnem eve gelince, annemin tek dikkatini çeken öğretmenimin beni acımasızca matematikten bırakması olmuştu. Öbür derslerimin hepsinde başarılı olmama aldırılmamıştı bile. Püskül Hanım'ın kollarında ağlayarak odadan çıktım. Dedem:

“Annen büyük bir karakter oyuncusu olabilirmiş,” dedi.

Annem, günlerce bu kadar kolay bir dersten kacak kadar aptal bir çocuk olduğumu yüzüme vuran kin dolu bakışlarla süzdü beni. Her şeyin suçlusunu benmişim gibi.

Püskül Hanım yazlığa gitmeden önce bize veda etmeye geldiğinde:

“Biz bu veletin yüzünden hiçbir yere gidemiyoruz. Bütünlemeye kaldığı için babasıyla benim gözümüze uyku girmiyor!” dedi.

Uyku girmeyen gözlerini tavana dikip sessizce bir türlü takdirname alamayan oğullarını düşünen annemle babam gözümün önüne gelince büyük acı duydum. En sevmediğim arkadaşımın bile bütünlemeye kalmasını istemem!

Köşedeki küçük barın arkasına sığınıp ağlamaya koyuldum (beni duyabilmeleri için biraz yüksek sesle ağlıyordum: Ağlamakta bir amacın varsa bunu yalnız başına yapmak bana zaman kaybı gibi geliyor). Annem yanıma geldiği zaman yüzü gözü yaş içinde kalmış, burnunu çekip duran, acıları dinmeyen bir çocuktum artık. Gezegende var olan en duygusuz insan bile (annem) bu durumda bana acımalıydı; ama onun ağzından şu sözcükler döküldü:

“Neyse oğlum, biz senin aileniz. Ne olursa olsun tüm başarısızlıklarında yanında olacağız!”

Dedem, beni kollarına alarak:

“Meleğim!” dedi.

Ben de daha beter ağlamaya başladım. Oldukça acıklı bir sahne yaşandı gördüğün gibi.

Annem ben matematikten bütünlemeye kaldığım için değil, kamyonun taksitleri yüzünden paramız kalmadığı için tatile gidemediğimizi itiraf etmek zorunda kaldı. Bu kez de annem ağlamaya başladı ve

bunu Püskül'e anlatmamamı, onun durmadan yazlık evinden söz etmesinden bıktığını söyledi. Annem tatile gidecek paramız olmadığı için çok üzülür; ama bunu kimsenin duymasını istemez, komşularımıza durmadan yalanlar uydurur: Benim notlarım olmasa dedemin prostatının kötülemesini ya da Şapşaliko'nun kızamık olmasını bahane eder. Kamyonumuzun borcundan başkalarına söz etmem yasaklandı. Bu çok can sıkıcı; çünkü yasağa kadar önüme gelene, her ay borçlarını ödedikten sonra annemle babama geçinmemiz için ne kadar az para kaldığını anlatıyordum.

Annemler her gece hesap yaptıkları için bunu biliyordum, şimdi bu şahane para konusunu da elimden almış oldular. Püskül de bana yalnızca bunu sorardı zaten. Artık bir şey konuştuğumuz yok. Paradan söz etmeye bayılıyorum. Büyüyünce belki zengin bir bankacı olurum ya da annemler gibi olurum; biraz yoksul.

Annemin ağlamaya başladığını söylemiştim. Gözyaşları dedem ve Şapşaliko'ya da bulaştı, onlar da muslukları açtılar.

Sonunda birbirimize sarıldık ve aynı mendille suratımızı sildik (tasarruf önlemi). Kamyonun borçlarını ödemek için yük taşıyan babamı düşündük. Borcumuz, gelecek yüzyılın ortalarında biteceği için herhalde annemlerden bana, benden de kendi çocuklarıma miras kalacak. Bizim ailenin borçları dizi filmlerdeki gibi. İnsanın yaşamını mahveden türden.

Aslında ailemin mutsuzluğunun başsuçlusu olmadığımı öğrenmem ve annemden beni başkalarının önünde küçük düşürmesinin intikamını alabilmem, avunmama yetmiş de artmıştı bile. Önüne gelen herkese matematikten kaldığını anlatan bir anneye teşekkür etmek için iyi bir yol bu! Aslında suçu kimseye atmasına da gerek yok; çünkü yılın bu zamanında bizim buralarda bizden başka yazlığa gitmeyen kalmaz.

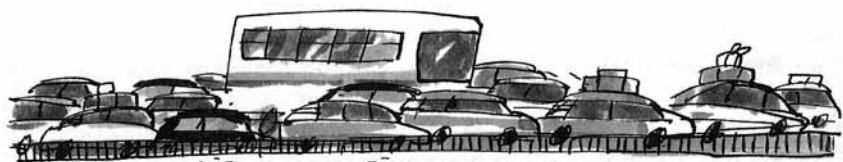
Önce Kepçe (hain domuz diye anlattığım arkadaşım) ortadan kaybolur. Annesiyle babası ayrı olduğu için önce babasının doğduğu köye gider, ay sonuna doğru döner, bu kez de annesiyle aynı köye gider. Neden mi? Çünkü annesiyle babası aynı yerde doğmuşlar; ama birbirlerine dayanamadıkları için oraya ayrı ayrı giderler. Kepçe, gittikten on beş gün sonra bana bir kartpostal gönderdi:

Sevgili Dörtgöz, yaz bitince bu köyden fena halde bıkmış olacağım. Burada bir göl var; ama dün yağmur yağdı.

Kepçe

İşte arkadaşım böyledir: Sevgi doludur ve kendini ifade etme dalında bir uzmandır. Bu iki unutulmaz cümleyi yazması on beş gün sürmüştü.

Nerede olursa olsun, evden çıkıp akşama kadar kırlarda dolaşabileceğim, canımın istediği evde uyuyabileceğim bir köyümün olmasını çok isterdim. Bir ev düşün, kapısı açık:

“Ben burada kalıyorum,” diyorsun.

İçerde iyi yürekli bir kadın var, sana yemek veriyor, televizyonu açıyor. Annene:

“Lütfen onu azarlama. Beni de, yarı kör ve sağır olan kocamı da çok mutlu etti!” diyor.

Bu ancak bir köyde, yani ülkenin herhangi bir köyünde olur. Büyük kentlerde öyle canının istediği kapıyı çalıp, “Ben geldim, yemeğe kalacağım,” diyemezsin; içeride kim varsa hemen polisi arar çünkü büyük kentte bir film yıldızı falan değilsen kimse evine girmeni istemez.

Pasaklı da gitti. Anneannesi onu yaşlıların katıldığı bir geziye götürdü. Pek de genç sayamayacağımız annesi, Pasaklı’ya bütün bir yaz boyunca dayanamıyor. Bu beni şaşırtmıyor, ben çok gencim; ama koca bir okul yılında ona katlanmak benim de sinirlerimi bozdu. Geçen hafta ondan, üzerinde plaj resmi olan bir kartpostal geldi:

Merhaba! Dün bu plajda kayboldum. Geziye katılan yirmi beş ninenin hepsi de beni aramaya çıkmış! Ben tek başıma yolu buldum elbette; ama on ihtiyar kayboldu. Öğleden sonra ortaya çıktılar. Kıpırmızı olmuşlardı; kurt gibi açtılar. Anneannem bizi geziden kovacaklarını söyledi. Sana daha çabuk kavuşabilirim yani!

Pasaklı

Ukalâ, dedesinin evine gitti. Orada bir belediye plajı var ki sorma gitsin! Arkadaşım öğleden sonraları dondurma yiyor. Penceresini açınca bir saray görüyor; bunları günde elli kez anlatıyor. Ben pencereyi açınca mahallemizdeki hapishaneyi görüyorum ve günde elli kez susuyorum; çünkü hapishanelerin değil de sarayların yakınında yaşayanlara insanlar daha iyi gözle bakıyorlar.

Püskül, temmuz ayında hiç ortalıkta gözükmez, arada bir telefon edip yayladaki yazlık evinde hiç sıcaktan bunalmadığını söyler, bitkilerine kendisinden söz edip etmediğimizi sorar. Aslında annem iyi bir insan, hem Püskül'ün bitkilerini suluyor hem de arada bir çekmecelerini açıp her şeyi yerli yerinde mi diye bakıyor.

Mahallede bir tek biz kaldığımız, bu da annemin sınırlarını tepesine çıkardığı için payımıza günde beş tokat ve üç dondurma düşüyor. Önce tokatı patlatıyor, sonra da pişman oluyor, dondurma alıyor.

Belki dedemle köyüne gideriz. Tuvaleti dışarıda olan bir evi var, tavandan çıplak ampuller sarkıyor. Annem de bizden biraz olsun kurtulup kafasını dinlemek için babamla birlikte kamyonu atlayıp hazır kahvaltılı, yatağı hizmetçinin topladığı bir otele gidecekmiş.

Bugün Yavşak'tan bir kartpostal aldım, o da güzel manzaralı bir köyde tatilde.

Maraba Dörtgöz! Bir gün bile seni aklıma getirmiyorum. Burada hiç arkadaşım olmadığı için kardeşimi dövüyorum, onun dışlarında tel var. Bütün yazı mahallede geçirmekten sıkılmıyor musun?

Arkadaşından şefkat dolu bir yumruk!

Yavşak

Ona yanıt yazdım. Geçen yıl yanıt yazmamıştım, sonra bana pahalıya patladı.

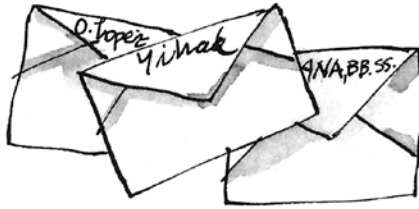
Merhaba Yavşak! Elbette sıkılıyorum; ama burada olmaman gibi bir mutluluk var yaşamımda. Oranın belediye başkanına senin sonsuza dek orada kalmanın ne kadar hoş olacağını söylemek isterdim. Biliyorum ki bu gerçekleşmesi olanaksız bir hayal. "Merhaba", "maraba" diye yazılmaz; ama dert etme. Bunu mektubumda söylüyorum çünkü yüzüne söylesem gözlüğümü kırarsın. Beni özlediysen kardeşinin dış telini çek, yere at, böylece kendini parkta, benim gözlüğümü fırlatıyormuş gibi hissedebilirsin. Annem neden gözlüğüme günlerdir bir şey olmadığını sordu, ben de senin tatilde olduğunu söyledim. İşin sırrı bu! Sakın dönme!

Dörtgöz

Gördün mü, mektup yazarken nasıl da cesur oluyorum; sonra gerçek yaşamda her şey değişiyor.

Bizim mahallede yaz, dünyanın her yerindeki gibi: Havuz var, dondurma var, öğle uykusu var, bir de havanın serinlediği saatler var. Dedem ve Şapşaliko'yla akşamüzeri parka gidiyoruz, gece olana dek kalıyoruz. Dedem:

“Annen farkında değil; ama milyarderler gibi yaşadığımız zamanlar da var,” diyor.

Elvira Lindo

MANOLİTO

TATİLDE SIKILIYOR

3

Ders yılı sona erdi. Okullar kapandı.
Manolito'nun tatili ise güme gitti!

Sevimli kahramanımız Manolito'nun maceraları okul kapandıktan sonra da devam ediyor. Gerçi Manolito'nun yaz tatili matematikten bütünlemeye kaldığı için o kadar da iyi başlamıyor. Aslında bütünlemeye kalmasını değil de arkadaşları gibi tatile gidememeyi dert ediyor. Dedesi ve kardeşi ile vakit geçirmek zorunda kalan Manolito sevimliliği ile kendisini olduğu kadar bizi de eğlendirmeye devam ediyor.